

hensyn til, at vi måske undgår mange af de spekulationer, og at man i den svære situation skal træffe en kedelig beslutning.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Tre korte bemærkninger til hr. Tom Behnke. Først fru Margrete Auken.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Altså med den sidste tilføjelse lyder det, som om det er nogenlunde den situation, vi har i dag, hvor sundhedspersonalet er i stand til at skønne: Hvad gør vi her?

Det er altså krisesituationer, vi står over for. De af os, der har siddet hos – jeg har ikke prøvet det personlig som berørt pårørende, men jeg har minsandten prøvet det som præst og som rådgiver – ved, at der sidder man altså i en alarmsituation. Det er jo ikke mennesker, der dør af sygdom og sådan noget. Det er folk, der er i ulykke. Altså det er frygtelige situationer, vi er i, og dér ville det jo være forfærdelig hjerteløst, hvis man gik ind og sagde, at der var nogle andre principper, der skulle gå forud for det hensyn, der skal tages i denne her situation.

Dér er det, vi skal sikre os, at sundhedspersonalet kan beskyttes mod, at det tvinges igennem. Det er jo ikke noget, man bare gør. Den stik modsatte viden er jo til stede på de afdelinger, hvor man har meget med døden at gøre: Man ved, hvor vigtigt det er, at de pårørende er der hele tiden, og at de måske selv gør den døde i stand. Det er jo en rådgivning, der meget klart går en anden vej, og det var den viden, som vi godt ville have med ind, da vi havde med det her at gøre.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Tom Behnke siger, at hvis de pårørende får et signal ved, at det her forslag gennemføres, vil det have en effekt.

Dér er jeg nødt til at sige: Det her forslag handler om dem, der har tilmeldt sig donorregistret, og ifølge oplysninger fra sundhedsvæsenet er det ekstremt få pårørende, der modsætter sig dette. Der har været den effekt, at man har tilmeldt sig donorregistret, og så er der altså nogle ganske få, som på trods af dette ikke kan bære det, og dér mener jeg ikke, at det vil være etisk eller på anden måde forsvarligt at trumfe det igennem, hverken over for de pårø-

rende eller over for det sygehuspersonale, der skal køre det igennem.

Det, der er diskussionen, er, hvordan vi får nogle flere til at tilmelde sig, og det var derfor, jeg tillod mig at sige – og jeg håber ikke, at forslagsstillerne misforstår mig – at det er et lidt teoretisk forslag, for jeg synes ikke, det er det, det handler om. Det handler om, hvordan vi får nogle flere til at tilmelde sig og sige: Jeg vil godt i påkommende tilfælde være organdonor. Det er meget mere interessant, end om nogle pårørende i uhyre få tilfælde modsætter sig afdødes ønske meldt gennem donorregistret.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Jeg vil gerne spørge hr. Tom Behnke, om han tror, at alt det personale på de danske sygehuse, som er ansat i de intensive afdelinger, egner sig til at rådgive de efterladte i sådanne vanskelige situationer, for jeg tror, at der skal meget uddannelse til, også inden for psykologi og sådan noget.

Selvfølgelig kunne det da lette, hvis alle mennesker havde lavet deres testamente, men det er nu ikke alle mennesker, der gør det, og derfor vil jeg tillade mig at spørge, om man ikke skulle tage fat i hele uddannelsen af personalet, så det var klædt på til at rådgive i sådanne situationer.

Tom Behnke (FP):

Det er dog meget, vores sundhedspersonale skal lære, og jeg tror, det fører for vidt, hvis vi går ind i en diskussion om, hvilken uddannelse sundhedspersonalet skal have, men jeg kan ikke være uenig med fru Annie Lunde Hansen. Men når jeg ser på det her forslag i forhold til fru Dorte Bennedsens korte bemærkning, er jeg også enig i, at det, der er det vigtige, er, at vi får flere til at tage stilling og flere til at tilmelde sig. Og det var det, Fremskridtspartiets forslag gik ud på, og det vil jeg nu bebude at vi vil genfremsætte, for det lyder til, at det vil kunne få en varm modtagelse, når det kommer til oktober, og det glæder vi os til.

Men det, man også skal huske på, er, at det, vi behandler i dag, er et beslutningsforslag. Det er ikke et lovforslag, det er et beslutningsforslag, og meningen med det er jo, at regeringen, hvis beslutningsforslaget bliver vedtaget, får tid til at udfærdige et egentligt lovforslag eller lave de administrative forskrifter, der skal til.